

РЕШЕНИЕ

№ 10921

гр. София, 19.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 27.02.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Светла Гечева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **383** по описа за **2026** година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Л. П. П. срещу решение №4265 от 27.11.2025 г., постановено по НАХД № 7282 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд, с което е потвърдено Наказателно постановление № 24-4332-020158/27.08.2024 г. на началник група към СДВР –ОПП, с което на касатора на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП.

В касационната жалба се правят оплаквания, че са игнорирани и необсъдени възраженията, отнасящи се за внезапното потегляне на другия автомобил, участвал в ПТП. Изложени са съображения за неправилна оценка на свидетелските показания. Поддържа се за неправилно приложение на чл. 25 ЗДвП и не е съобразено внезапното потегляне на водача на другия автомобил, който е нарушил чл. 50 ЗДвП за пропускане на движещите се автомобили. Счита за неправилни изводите на СРС, отнасящи се за надлежно описание на нарушението в НП.

Ответната страна изразява становище за неоснователност на касационната жалба. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Касационният съд, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна

страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в преклузивния срок, от надлежна страна и срещу подлежащо на оспорване съдебно решение.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания, с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

От фактическа страна въззивният съд е приел за установено, че на 22.07.2024 г. Л. П. П. управлявал лек автомобил марка „Л. Р. Д. З“, рег. [рег.номер на МПС] , като се е движил по [улица]с посока от [улица]към [улица]. По това време свидетелят М. управлявал лек автомобил марка „А. АЗ“ като се намирал от дясно на лекия автомобил, управляван от жалбоподателя. Л. П. П. извършил маневра – отклонение на дясно по плътното платно за движение, в резултат на което реализирал ПТП с управлявания от свидетеля М. автомобил. На място пристигнал екип на ОПП – СДВР, които съставили протокол за ПТП, а водачите подписали декларации. Горното е наложило съставянето на акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ за нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП, въз основа на който и на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП е издадено НП.

Районният съд е кредитирал приложените по преписката доказателства, както и показанията на разпитаните свидетели М. и Л.. Въз основа на тях е обосновал извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения. Районният съд е достигнал до извод за наличието на нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП, за което следва да се носи административнонаказателна отговорност по чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП.

Решението е правилно.

Въззивният съд е постановил обжалваното решение след точен и обективен анализ на събраните доказателства, като е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, в хода на съдебното производство да установи с допустимите от закона доказателства дали е извършено нарушение и обстоятелствата, при които е извършено. Въззивният съд правилно е установил фактическа обстановка по делото, съответстваща на събраните доказателства и е формирал правилни правни изводи, които се възприемат от настоящия състав.

Настоящият касационен състав счита, че правилно въззивният съд е дал вяра на показанията на разпитаните свидетели М. и Л., тъй като същите са непротиворечиви. Вярно, че свидетелят Л. (полицейски служител) не е очевидец, но същият подробно пресъздава казаното му от двамата участници в ПТП. Свидетелят М., участник в ПТП, детайлно дава информация за случилото се, като показанията му са последователни и непротиворечиви, а и съответстват на декларацията, попълнена от него, непосредствено след ПТП пред органите на реда. Обстоятелството, че е участник в ПТП по никакъв начин не означава заинтересованост по случая. Такива данни липсват, а показанията му са достоверни. Още повече, че дава информация за други лица, возили се в автомобила на касатора, при което последният би могъл да ги ангажира, за да докаже своята теза. По тези съображения не се споделят възраженията за неправилна оценка на показанията на двамата свидетели.

Не се споделят оплакванията, че СРС не е обсъдил възраженията, свързани с това, че другият участник е потеглил внезапно и се е ударил в автомобила на касатора. Това е така, тъй като възприета фактическа обстановка от въззивния съд по същността си съдържа отхвърляне на тази

защитна теза. Още повече, че според показанията на свидетеля М. същият не е бил в движение с автомобила, тъй като е спрял, за да прочете табелата, указваща часовете за паркиране.

Не се споделят възраженията, че в НП липсва описание на нарушението, тъй като са описани всички съставомерни елементи на същото – конкретно е описано деянието (предприемане на маневра, изразяваща се в отклонение на дясно по платното за движение и реализиране на ПТП в намиращия се от дясната страна автомобил).

Съгласно чл. 25, ал. 1 ЗДвП водач на пътно превозно средство, който ще предприеме каквато и да е маневра, като например да заобиколи пътно превозно средство, да излезе от реда на паркираните превозни средства или да влезе между тях, да се отклони надясно или наляво по платното за движение, в частност за да премине в друга пътна лента, да завие надясно или наляво за навлизане по друг път или в крайпътен имот, преди да започне маневрата, трябва да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които се движат след него, преди него или минават покрай него, и да извърши маневрата, като се съобразява с тяхното положение, посока и скорост на движение.

В случая е безспорно установено, че касаторът се е отклонил с автомобила си от пътното платно, като е навлязъл в пътното платно, където се е намирал автомобила на М.. В резултат на това е реализирал ПТП, удряйки се в спрелия автомобил на свидетеля. Това води до извод, че касаторът е предприел маневра без да се убеди, че няма да създаде опасност за участниците в движението, които са покрай него, т. е. не е съобразил положението на другия автомобил. По тези съображения са правилни изводите на СРС за извършено на нарушение на чл. 25, ал. 1 ЗДвП.

Не се споделят възраженията, че другият участник е нарушил чл. 50 ЗДвП за пропускане на движещите се автомобили. На първо място следва да се посочи, че сочената норма се отнася за преминаване на кръстовище, а настоящият случай не е такъв. На второ място следва да се посочи, че тези твърдения не са доказани, а даже и са опровергани от показанията на свидетеля М..

Правилни са изводите на СРС, че за извършеното нарушение следва на основание чл. 179, ал. 2, вр. ал. 1, т. 5 ЗДвП да се ангажира административнонаказателна отговорност с налагането на глоба в размер на 200 лева. Поради което касационният състав намира, че са правилни изводите на районния съд за съставомерност на извършеното нарушение, за правилната му квалификация и наложеното административно наказание, които са в съответствие с описаната фактическа обстановка.

Предвид гореизложеното, касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 от НПК за неговата отмяна.

По разноските:

При този изход на спора, ответната страна има право на разноски, направени в касационната инстанция.

Този изход на спора обуславя основателност на претенцията на ответника за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл.63д, ал.4, вр. ал.1 и ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 66,47 евро (равностойност на 130 лв.)

Водим от горното, Административен съд – София град, XXI – ви касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение №4265 от 27.11.2025 г., постановено по НАХД № 7282 по описа за 2025 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА Л. П. П. да заплати на СДВР сумата в размер на 66,47 евро, представляваща направени разноси в касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.